

Изгубенитѣ котенца.

алката Евгения боледуваше често, за това нейнитѣ родители я пазѣха много. Тѣ ѝ купуваха разни играчки, за да се забавлява въ кѣщи. Евгения бѣше послушна и грижливо пазѣше своитѣ играчки.

Но най-хубавото ѝ занимание бѣше съ малкитѣ котенца. Ахъ, колко ги обичаше! . . . — Тя имъ направи удобно легло въ единъ панеръ и го сложи въ готварницата. Всѣка сутринъ Евгения отдѣляше отъ своето млѣко и даваше на котенцата да закусятъ.

За нещастие една сутрина Евгения не намѣри обичнитѣ си котенца въ панеря. Тамъ стоеше само майка имъ, която мяукаше съ жаленъ гласъ. Евгения се разплака и започна да ги търси изъ най-тъмнитѣ мѣста въ кѣщи.

— Не плачи, Евгенио, ние ще ги намѣримъ! — утѣшаваше я майка ѝ. Може нѣкой да ги е взелъ на шега, само да те оплаши и послѣ пакъ да ги донесе.

И наистина момчето на млѣкарката, което имъ носѣше всѣка сутрина млѣко, ги взело, защото били много красиви. Ала майка му, щомъ ги видѣла въ рѣцѣтъ му, погледнала го сърдито и му казала да ги занесе отъ гдѣто ги взелъ.